

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4CoP/58/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3614206810
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3614206810.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudkýň JUDr. Olgy Lichnerovej a JUDr. Alice Beňovej vo veci starostlivosti o maloletú J. R., nar. XX.XX.XXXX a maloletú P. R., nar. XX.XX.XXXX, obe zastúpené Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v J. ako opatrovníkom, deti rodičov X. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., S. XXX/XX, zastúpenej E.. A. H. E., advokátkou so sídlom J., P. č. X/L. a V. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., Y. S. XXXX/XX, zastúpeného A.. A. R., bytom J., Y. S. č. XXXX/XX, o úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom, o odvolaní matky a otca proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 16. júna 2017, č.k. 1P/155/2014- 1289 takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II., III., IV., V., VII. potvrďuje.

Vo výroku VI. o uložení povinnosti matke nahradiť štátu trovy konania napadnutý rozsudok zmeňuje
je tak, že štátu sa náhrada trov konania proti matke nepripisáva.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. uložil otcovi povinnosť prispievať na výživu maloletej J. sumou 50,- eur mesačne vždy k 15. dňu kalendárneho mesiaca vopred k rukám matky maloletej, s účinnosťou od 07.11.2014. Vo výroku II. uložil otcovi povinnosť prispievať na výživu maloletej P. sumou 50,- eur mesačne vždy k 15. dňu kalendárneho mesiaca vopred k rukám matky maloletej, s účinnosťou od 07.11.2014. Vo výroku III. zameškané výživné za obdobie od 07.11.2014 do 16.06.2017 voči maloletej J. v sume 725,55 eur uložil otcovi zaplatiť do 6 mesiacov od právoplatnosti tohto výroku rozhodnutia k rukám matky maloletej. Vo výroku IV. zameškané výživné za obdobie od 07.11.2014 do 16.06.2017 voči maloletej P. v sume 725,55 eur uložil otcovi zaplatiť do 6 mesiacov od právoplatnosti tohto výroku rozhodnutia k rukám matky maloletej. Vo výroku V. žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania. Vo výroku VI. matke uložil povinnosť nahradiť štátu trovy konania vo výške 265,30 eur do 6 mesiacov od právoplatnosti tohto výroku rozhodnutia. Vo výroku VII. uložil otcovi povinnosť nahradiť štátu trovy konania vo výške 415,30 eur do 6 mesiacov od právoplatnosti tohto výroku rozhodnutia. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že matka maloletých detí J. a P. sa podaným návrhom domáhala zverenia maloletých detí do svojej osobnej starostlivosti a zaviazania otca prispievaním na ich výživu sumou 140,- eur na maloletú P. a 160,- eur mesačne na maloletú J. s účinnosťou od 07.11.2014. Zároveň sa domáhala úpravy styku otca s maloletými deťmi. Okresný súd Partizánske vo veci rozsudkom č.k. 1P/155/2014-789 zo dňa 30.09.2016 rozhodol tak, že maloleté deti zveril do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov a upravil stretávanie sa rodičov s maloletými deťmi počas sviatkov a prázdnin. Zároveň upravil realizáciu styku maloletých s rodičmi spolu s právami a povinnosťami spojenými s úpravou styku. Otca maloletých zaviazal prispievať na výživu maloletých

sumou 50,- eur mesačne, na každé z detí. Rozhodol o znalečnom, trovách štátu, trovách účastníkov konania. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie matka. Krajský súd v Trenčíne o odvolaní rozhodol rozsudkom č.k. 4CoP/70/2016-1033 zo dňa 09.02.2017, ktorým potvrdil rozhodnutie Okresného súdu Partizánske čo do výrokov I., II., III., IV, V., VI. (o zverení maloletých do striedavej osobnej starostlivosti, o povinnosti rodičov zabezpečovať osobnú starostlivosť o maloleté v stanovenom čase, o úprave osobnej starostlivosti o maloleté počas sviatkov a prázdnin, o povinnosti rodičov maloleté deti odovzdať druhému rodičovi v stanovenom čase, o oprávnení rodičov zastupovať maloleté deti a spravovať ich majetok), X. a XI. (o znalečnom). Výroky VII., VIII. (o povinnosti otca prispievať na výživu maloletých), IX. (o náhrade trov konania medzi účastníkmi), XII. (o náhrade trov konania štátu) zrušil a vrátil späť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie v zmysle intencií odvolacieho súdu doplnil dokazovanie výsluchom rodičov, oboznámením listinných dôkazov a vo veci opätovne rozhodol spôsobom uvedeným vo výroku napadnutého rozsudku. V odôvodnení konštatoval, že pri určení vyživovacej povinnosti otcovi vychádzal v prvom rade z toho, že deti majú právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov. Matka bola pre neplnenie povinností vyradená z evidencie uchádzačov o zamestnanie a momentálne pracuje len na čiastočný úväzok s minimálnym príjmom. Tvrdenia otca, že o svojom skutočnom príjme neuvádza pravdu súd považoval za nepreukázané. Býva v byte svojich rodičov, pričom sa podieľa na financovaní potrieb svojej domácnosti. Výdavky spojené s bývaním má aj otec maloletých detí. Jeho príjmy sú však vyššie ako príjmy matky. Jednak je zamestnancom v spoločnosti svojho otca, jednak je aj podnikateľom. Hoci má v súčasnosti deklarovaný príjem zo zamestnania len vo výške 383,66 eur mesačne, z vykonaného dokazovania vyplýva, že bol schopný dosiahnuť príjem vo výške 830,- eur brutto. Súd teda vychádzal z toho, že je v možnostiach otca dosiahnuť aj vyšší príjem. Súd prihliadal na vzdelanie otca (deklaruje, že je absolventom vysokej školy), ako aj na jeho šikovnosť. Súd prihliadal aj na to, že účelom podnikania je dosiahnuť zisk a ak otec zisk zo svojej podnikateľskej činnosti nedosahuje, nenapĺňa účel svojho podnikania. Napriek tomu jeho spoločnosť platí minimálnu daň. Ide o prostriedky, ktorých vynaloženie nie je nevyhnutné a o dôsledok neprimeraného (podnikateľského) rizika, ktoré na seba otec prevzal. Hoci aj matka by bola schopná dosiahnuť vyšší príjem (do decembra 2015 vo výške 482,38 €), aj tak je životná úroveň otca vyššia. Preto súd rozhodol tak, že hoci deti zveril do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, otca zaviazal prispievať matke pravidelne na ich výživu. Výživné je určené v relatívne nízkej sume (spolu 100,- € mesačne), ktorú otec bude schopný zaplatiť. Určené je preto, aby sa životná úroveň detí v čase, keď bude starostlivosť o ne vykonávať matka, neznižovala. Súd konštatoval, že zákon o rodine ustanovením § 62 ods. 6 predpokladá alternatívu, že po zverení detí do striedavej osobnej starostlivosti súd neurčí rodičom výživné, avšak nejde o obligatórny postup a ako je uvedené vyššie, aby súd zabezpečil rovnakú životnú úroveň pre maloleté deti počas pobytu u oboch rodičov, s prihliadnutím na príjem otca maloletých a preukázanie, že je v možnostiach a schopnostiach otca maloletých prispievať na ich výživu, rozhodol tak, ako je vo výroku I. a II. tohto rozhodnutia. Následne súd rozhodoval v zmysle rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne o zameškanom výživnom za obdobie od podania návrhu do rozhodnutia vo veci samej. Súd uznesením č.k. 1P/155/2014-57 zo dňa 20.11.2014 zaviazal otca prispievať na výživu maloletých detí sumou 27,16 eur na každé z nich. Už počas konania na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že otec maloletých môže mesačne na maloleté prispievať viac ako bola určená suma 27,16 eur. Preto musel otcovi maloletých spätne dopočítať zameškané výživné. Súd mal za preukázané, že otec si túto povinnosť plnil riadne a včas, čo potvrdila na pojednávaní dňa 16.06.2017 aj matka maloletých. Keďže súd uložil otcovi prispievať na výživné sumou 50,- eur mesačne na každé z detí, musel vypočítať zameškané výživné od podania návrhu do rozhodnutia vo veci samej. Otec tak za každý mesiac musí doplatiť sumu 22,84 eur ($50 - 27,16 = 22,84$) na každé z detí. Matka maloletých podala návrh dňa 07.11.2014. Súd zameškané výživné vypočítal do rozhodnutia vo veci samej zo dňa 16.06.2017. Za toto obdobie zameškané výživné predstavuje 31 mesiacov a 23 dní. Za 31 mesiacov zameškané výživné predstavuje sumu 708,04 eur. Za 23 dní zameškané výživné predstavuje sumu 17,51 eur. Dokopy tak zameškané výživné na jedno dieťa predstavuje sumu 725,55 eur. ($17,51 + 708,04 = 725,55$). Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol tak, že priznal zameškané výživné vo výške 725,55 eur na každé z detí. Vzhľadom na majetkové pomery otca a uloženie povinnosti zaplatiť znalecké dokazovanie súd poskytol otcovi maloletých primeranú lehotu na doplatenie zameškaného výživného v dĺžke 6 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia. O náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 52 CMP tak, že žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal. Napriek argumentom právnej zástupkyne matky o prietahoch v konaní a atakoch otca maloletých súd nezistil také okolnosti, na základe ktorých by bolo spravodlivé v zmysle § 55 CMP priznať náhradu trov konania matke maloletých. Súd mal za to, že činnosť otca maloletých spočívajúca v adresovaní viacerých podaní na súd nemôže mať za následok ujmu strany spočívajúcu v priznaní náhrady trov protistrane. Vzhľadom na znalecké dokazovanie vykonané v konaní bolo potrebné rozhodnúť o odmene

znalca. Znaleckému ústavu rozsudkom č.k. 1P/155/2014-789 zo dňa 30.09.2016 priznal znalečné vo výške 650,48 eur. Táto odmena predstavovala znalečné za úkony vykonané v rámci konania pred prvostupňovým súdom. Krajský súd v rámci odvolacieho konania rozhodol o odmene znalca za úkony vykonané v rámci odvolacieho konania. Za odvolacie konanie priznal znaleckému ústavu znalečné vo výške 180,12 eur. Celková odmena znaleckého ústavu tak predstavovala sumu 830,60 eur. Matka maloletých zložila počas konania preddavok vo výške 150,- eur, z ktorého bola časť odmeny vyplatená. Zvyšok odmeny znaleckého ústavu bol zaplatený z prostriedkov štátu. Tento zvyšok predstavuje sumu 680,60 eur, preto zaviazal matku a otca nahradiť štátu trovy konania vo výške 680,60 eur. Znalečné znalkyni za vykonanie znaleckého posudku a účasť na pojednávaní bolo uhradené z rozpočtových prostriedkov štátu. Zároveň bolo z preddavku zloženého matkou maloletých znalkyni uhradená suma 150,- eur. Podľa názoru súdu, by mali tieto trovy znášať rodičia maloletých. V tomto prípade bolo nevyhnutné nariadenie znaleckého dokazovania, preto súd toto dokazovanie nariadil. Súd bol toho názoru, že v tomto konaní o úprave styku musia trovy znaleckého dokazovania nahradiť účastníci a nie štát. Považoval za neúčelné a nespravodlivé zaviazat' zaplatením trov znaleckého dokazovania len otca maloletých, vzhľadom na samostatné návrhy oboch rodičov a nutnosť vykonania znaleckého dokazovania, aj napriek tomu, že matka maloletých bola od súdnych poplatkov oslobodená. Preto aj napriek oslobodeniu od súdnych poplatkov aj matka maloletých zodpovedá za trovy znaleckého dokazovania v rovnakom rozsahu ako otec. Vzhľadom na to, že matka maloletých zložila preddavok vo výške 150,- eur, a z tohto preddavku bola odmena znalkyni uhradená musí otec maloletých uhradiť zvyšok trov štátu v sume vyššej o 150,- eur ako matka maloletých. Súd tak uložil matke maloletých nahradiť štátu trovy konania vo výške 265,30 eur do 6 mesiacov a otcovi uložil povinnosť nahradiť štátu trovy konania vo výške 415,30 eur do 6 mesiacov, obom od právoplatnosti týchto výrokov rozhodnutia, pričom prihliadol aj na majetkové pomery oboch rodičov. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil podľa § 62 ods. 1- 5, § 62 ods. 6, § 63 ods. 1, § 65 ods. 1, § 75 ods. 1, § 77 ods. 1 Zákona o rodine, § 2 ods. 1, § 52, § 57, § 58 CMP.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podali v zákonnej lehote odvolanie matka a otec mal. detí.

3. Matka mal. detí podala odvolanie proti výrokom III., IV. (o zameškanom výživnom), výroku V. (o náhrade trov konania medzi účastníkmi), vo výroku VI. (o povinnosti matky nahradiť trovy konania štátu). Dôvodila, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vyslovila názor, že súd prvej inštancie nerešpektoval záväzný právny názor vyslovený odvolacím súdom v celom rozsahu, ale len sčasti, keď súd prvej inštancie síce revidoval svoje rozhodnutie a zaviazal otca prispievať na výživu mal. detí už s účinnosťou od podania návrhu, pri výpočte zameškaného výživného však opomenul primerane zvýšiť výživné pôvodne určené predbežným opatrením iba na sumu 27,16 eur. Je totiž zrejmé, že pokiaľ v prípade zverenia mal. detí do striedavej osobnej starostlivosti mal súd za to, že je v možnostiach a schopnostiach otca prispievať na vyrovnanie životnej úrovne detí počas starostlivosti o ne zo strany matky sumou 50 eur mesačne na každé dieťa, bolo povinnosťou súdu nielen dopočítať zameškané výživné ako rozdiel súm 50 eur a 27,16 eur, ale pôvodne určené minimálne výživné aj primerane zvýšiť. V tom čase boli totiž mal. deti zverené do jej osobnej starostlivosti a bola povinná vynakladať prostriedky na mal. deti v oveľa väčšom rozsahu ako otec po čas, kedy mu bol upravený styk s mal. deťmi. Výživné vo výške 27,16 eur na mal. dieťa súd určil iba dočasne, a to predbežným opatrením, bez komplexného posúdenia majetkovej situácie otca. Otec však ako vyplynulo aj z vykonaného dokazovania mal možnosť prispievať na výživu mal. detí už v tom čase v oveľa väčšej miere, ako len sumou minimálneho výživného. Súd prvej inštancie tak v celom rozsahu neprihliadol na záväzný právny názor vyjadrený odvolacím súdom, čo spôsobuje vadnosť rozsudku. Za nesprávny považovala tiež výrok rozsudku čo do lehoty splatnosti zameškaného výživného, keď súd určil otcovi neprimerane dlhú lehotu na zaplatenie zameškaného výživného. Poukázala na to, že počas celej doby účinnosti predbežného opatrenia bola prinútená zabezpečiť výživu mal. detí zo sumy minimálneho výživného plateného otcovi, a to na svoj úkor, preto je nespravodlivé, aby bolo otcovi umožnené zaplatiť zameškané výživné v neprimerane dlhej lehote šiestich mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Uvedené by znamenalo nedôvodné zvýhodnenie otca zo strany súdu. Čo sa týka otázky náhrady trov konania, považovala za nebezpečný precedens, aby prípady, kedy jeden z rodičov mal. detí svojimi šikanóznymi procesnými úkonmi nadmerne vyťažuje druhého rodiča, ktorý je prinútený na každý jeden úkon reagovať a účinne popierať skutočnosti v ňom uvedené, neboli postihnuté zaviazaním rodiča nahradiť druhému rodičovi trovy konania. Právny záver súdu, že nie je možné sankcionovať otca povinnosťou nahradiť matke trovy konania považovala za nesprávny a práve naopak, presne v

týchto prípadoch je potrebné aplikovať § 55 CMP a sankcionovať tak neehospodárne správanie otca, ktorý svojimi početnými podaniami často iba predlžoval konanie. Pokiaľ ide o rozsudok vo výroku VI., ktorým jej uložil povinnosť zaplatiť štátu trovy konania, v danom prípade súd so značnou dávkou svojvôle interpretoval a aplikoval ustanovenia procesných predpisov o povinnosti nahradiť trovy konania. Podľa jej názoru je síce prípustné v mimosporových konaniach zaviazať účastníka nahradiť štátu trovy konania, vždy je však potrebné skúmať, či účastník nespĺňa predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov. V danom prípade je oslobodená od súdnych poplatkov, preto nie je možné ju zaviazať na náhradu trov konania ani len z časti. Obdobný právny názor vyslovil Krajský súd v Trenčíne v inej právnej veci sp. zn. 17CoP/57/2016. Nemožno tiež opomenúť, že v danom prípade okrem oslobodenia od súdnych poplatkov jej bol zároveň priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci Centrom právnej pomoci určeným advokátom. Výrok VI. preto považovala za vychádzajúci z nesprávneho právneho posúdenia veci. Na základe uvedených skutočností žiadala, aby odvolací súd po skutkovom a právnom posúdení veci rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a sám vo veci rozhodol.

4. Otec mal. detí svojím odvolaním napadol rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu. Poukázal na to, že na základe uznesenia súdu prvej inštancie č.k. 1P/155/2014-57 platil výživné na mal. deti sumou po 27,16 eur mesačne. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 21.01.2015, voči výške výživného sa matka ani kolízny opatrovník neodvolal. Svoju vyživovaciu povinnosť stanovenú súdom si plnil a platí takto stanovené výživné až dodnes. Z uvedeného vyplýva, že právoplatné uznesenie, voči ktorému nebolo podané odvolanie nie je možné spätne zmeniť. Stav pridelenia detí do osobnej starostlivosti matky, ako i zviazanie k plateniu výživného predbežným opatrením bol zavinený krivou výpoveďou, krivými svedectvami a krivými podaniami zo strany matky. Poukázal na to, že počas platnosti predbežného opatrenia, to je takmer dva a pol roka matka poberala rodinné prídavky na deti a mala nárok na daňový bonus na obidve deti. Túto skutočnosť súd prvej inštancie pri rozhodovaní o zročnom výživnom nezohľadnil, taktiež nezohľadnil, že v spoločnej domácnosti s matkou detí žil aj jej nový partner R. O., pričom v zmysle zákona sa mal posudzovať aj jeho príjem. Vytýkal súdu prvej inštancie, že pri stanovení zročného výživného nezohľadnil ani tú skutočnosť, že matka po odsťahovaní sa zo spoločnej domácnosti odniesla všetko bytové zariadenie, zostal mu prázdny byt a musel celý byt nanovo zariadiť. Taktiež musel zabezpečiť pre deti oblečenie na všetky ročné obdobia a deťom prispieval na výživu aj naturálnym plnením. Taktiež prispieval na voľno-časové aktivity detí, a to mal. J. na súkromné hodiny angličtiny, výtvarné krúžky, folklórny súbor a podobne. Trval na tom, že matka uvádzala nepravdivé údaje o výške mzdy a až po tom, čo upozornil zamestnávateľa na tieto nepravdivé údaje, začal zamestnávateľ vykazovať oficiálne mesačnú mzdu matky od 450 až do 605 eur. V tom čase zarábala 450 eur mesačne. Pokiaľ ide o rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania, poukázal na to, že prevažná väčšina trov konania, vrátane znalečného bola spôsobená krivou výpoveďou matky, nebyť týchto klamstiev, nemuselo byť vydané predbežné opatrenie, nebola by mu vznikla a ani deťom ujma, keď deti museli byť odlúčené od neho takmer dva a pol roka. Nesúhlasil ani s povinnosťou zaplatiť štátu náhradu trov konania, keď voči ustanoveniu Ústavu pre znaleckú činnosť v psychológii a psychiatrii v X. B. za zancla podal námietku, o ktorej nebolo rozhodnuté. Vyšetrenie detí a rodičov nebolo uskutočnené v Ústave pre znaleckú činnosť v psychológii a psychiatrii v X. B., ale bolo vykonané v súkromnej ambulancii klinickej psychologičky J. P. v G. R.. Zdôraznil, že znalecký ústav podal znalecký posudok v lehote 10-tich mesiacov a za nedodržanie termínu malo byť znalečné krátené. Rozhodnutie súdu vo výrokovej časti v bodoch I., II. považoval za nejasné a nezrozumiteľné, keď vyplácať výživné s účinnosťou od 07.11.2014 je nemožné. Ďalej uviedol, že na čas po zverení mal. detí do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov nemalo byť výživné určené, nakoľko obaja rodičia majú približne rovnaké majetkové pomery a rovnakú dĺžku osobnej starostlivosti. Predpoklad dosiahnutia vyššieho zárobku je rovnaký u neho, ako i u matky, keď matka mala v roku 2015 príjem až 605 eur. Žiadal, aby odvolací súd zistil skutočný zárobok matky. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že výživné počas striedavej osobnej starostlivosti neurčí, zročné výživné nestanoví a k úhrade znalečného zaviaže matku, ktorá nebola v spore úspešná.

5. Matka mal. detí v písomnom vyjadrení k odvolaniu otca uviedla, že pokiaľ splnomocnený zástupca otca v úvodnej časti svojho odvolania nevie rozlíšiť medzi základnými vlastnosťami súdneho rozhodnutia a účinkami spojenými s jeho právoplatnosťou a vykonateľnosťou, je možné vysloviť pochybnosti o jeho odbornosti. Uvedené platí o to viac, ak výrok I. rozsudku považuje za vadný z dôvodu nejasností, nezrozumiteľností a nemožnosti takéhoto plnenia. Pokiaľ otec spochybňuje výšku jej príjmu, ktorý mala dosahovať u zamestnávateľa R. J. s.r.o., tvrdenia otca považovala za vykonštruované a nesúladné s realitou, keďže jej príjem v danom období bol taký, ako vyplýva z potvrdení zamestnávateľa. Taktiež

poprela tvrdenia otca, že by mala žiť v spoločnej domácnosti so R. O. a nie je preto dôvod, aby bol jeho príjem posudzovaný v tomto konaní. Pokiaľ otec smeruje odvolanie aj voči výroku o náhrade trov konania štátu, je zrejmé, že otec vníma toto konanie ako svoj osobný spor a nie ako konanie vo veciach maloletých, kde je prvoradým záujmom práve záujem mal. detí. Skutočnosť, že otec toto konanie od počiatku vnímal ako svoj osobný spor vyplýva aj z toho, že otec v odvolaní nenáležite poukazuje na spôsob akéhosi čiastočného vyporiadania hnutelného majetku medzi rodičmi. Zotrvala na svojich tvrdeniach uvedených v podanom odvolaní.

6. Otec mal. detí v písomnom vyjadrení k odvolaniu matky uviedol, že nesúhlasí s tým, aby bolo stanovené zročné výživné za obdobie od 07.11.2014 do 16.06.2017. Poukázal na to, že za obdobie od 20.11.2014 do 08.03.2017 bolo v platnosti nariadené predbežné opatrenie, ktorým bolo určené výživné na mal. deti, preto výška výživného 27,16 eur na každé dieťa je nemeniteľná a právoplatná a súd nemôže nariaďovať zročné výživné. Došlo by tým k jeho diskriminácii a to z dôvodu, že právoplatné rozhodnutie, t.j. predbežné opatrenie o zverení mal. detí matke by zostalo právoplatné a výživné by bolo v rozpore so zákonom zmenené v prospech matky. Ďalej uviedol, že nesúhlasí s určením výživného počas striedavej starostlivosti, keď obaja rodičia majú rovnaké zárobky, pričom matka koncom roku dosiahla zárobok 605 eur a súd túto skutočnosť prehliadol. Jeho zárobok a zárobok matky je približne rovnaký len s tým rozdielom, že matka od januára 2016 pracuje načierno. Počas toho, keď deti boli zverené do jej osobnej starostlivosti prispieval matke v naturálnej forme na výživu detí, čo matka odmietala, vyjadrila sa, že deti majú všetkého dostatok. V školskom roku 2016, 2017 prispieval matke na výdavky spojené s potrebami mal. detí, a to na školské potreby, platil stravu v školskom zariadení, uhrádzal deťom mimoškolské aktivity. Ďalej poukázal na to, že znalecké dokazovanie, ako aj vyúčtovanie znalečného prebiehalo za platnosti O.s.p., preto ani jeden z účastníkov by nemal uhrádzať náklady spojené so znaleckým dokazovaním a s vypracovaním znaleckého posudku. K žiadosti matky a jej právnej zástupkyne o sankcionovaní šikanózných procesných úkonov uviedol, že na základe krivej výpovede matky bolo nariadené predbežné opatrenie, ktoré trvalo 840 dní, týmito klamstvami bola mal. deťom aj jemu spôsobená advokátkou vážna ujma, čo si bude uplatňovať v peňažnej forme.

7. Matka mal. detí k písomnému vyjadreniu otca k jej odvolaniu uviedla, že otec opätovne uvádza tvrdenia, ktoré sú už obsahom jeho predošlých podaní v priebehu konania, ku ktorým sa náležite vyjadrila. Poprela tvrdenia otca, že by vykonávala prácu načierno, keď tieto svoje tvrdenia v priebehu konania ničím nepreukázal. Pokiaľ otec tvrdil, že prispieval na mal. deti naturálnou formou, k tomu uviedla, že otec sa mylne domnieva, že výživné malo pokrývať iba náklady na stravu pre mal. deti, pričom naturálna forma zjavne mala predstavovať príležitostné darovanie pár kusov ovocia k rukám mal. detí. Mala za to, že spôsob vystupovania otca a jeho splnomocneného zástupcu je potrebné náležite sankcionovať, keďže otec a ani jeho splnomocnený zástupca v celom konaní neprejavili ani len elementárnu úctu voči jej právnej zástupkyňi.

8. Otec mal. detí v písomnom vyjadrení k vyjadreniu matky uviedol, že trvá na tom, že matka uvádzala súdu nepravdivé tvrdenia o svojom zárobku. Zotrval na tom, že v spoločnej domácnosti s matkou žil jej priateľ R. O., ktorý mal prispievať na chod domácnosti. Ďalej uviedol, že do práce do reštaurácie H. dochádzala matka na svojom osobnom motorovom vozidle, pričom je paradoxné, že temer celý svoj zárobok minul na náklady spojené s dopravou do práce. V mesiaci apríl 2017 matka znova zmenila zamestnávateľa, kde dosahuje 21 eur za mesiac. Aj toto potvrdzuje jej vypočítavosť a lož, keď v priemere na deň jej vychádza mzda 1,10 eur, pričom pracuje na celý pracovný úväzok. Trval na tom, že trovy konania štátu má znášať súd, keď znalecký posudok zadal vypracovať súd.

9. Kolízny opatrovník v písomnom vyjadrení k odvolaniam rodičov uviedol, že odporučuje prehodnotiť skutočnosť uvádzané oboma rodičmi v podaných odvolaniach a na základe toho rozhodnúť.

10. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 65 a § 66 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len CMP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výrokoch I., II., III., IV., V., VII (o určení výživného na mal. deti, o určení zameškaného výživného, o náhrade trov konania medzi účastníkmi, o povinnosti otca nahradiť trovy konania štátu) podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť a vo výroku VI. (o povinnosti matky nahradiť trovy konania štátu) je potrebné napadnutý rozsudok zmeniť podľa § 388 CSP, nakoľko v tejto časti nie je vecne správny.

11. Predmetom konania v danej veci bol návrh matky a vzájomný návrh otca na úpravu práv a povinností rodičov k mal. deťom J. a P.. Okresný súd Partizánske rozhodol vo veci rozsudkom zo dňa 30.09.2016, č.k. 1P/155/2014-789 tak, že mal. deti zveril do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, upravil stretávanie sa rodičov s mal. deťmi počas sviatkov a prázdnin, zaviazal otca prispievať na výživu mal. detí sumou 50 eur mesačne na každé z detí, rozhodol o znalečnom, trovách štátu, trovách účastníkov konania. Krajský súd v Trenčíne na základe podaného odvolania matky rozhodol vo veci rozsudkom zo dňa 09.02.2017, č.k. 4CoP/70/2016-1033 tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II., III., IV., V., VI. (o zverení mal. detí do striedavej osobnej starostlivosti, o povinnosti rodičov zabezpečovať osobnú starostlivosť o maloleté deti v stanovenom čase, o úprave osobnej starostlivosti o mal. deti počas sviatkov a prázdnin, o povinnosti rodičov mal. deti odovzdať druhému rodičovi v stanovenom čase, o oprávnení rodičov zastupovať mal. deti a spravovať ich majetok), X., XI. (o znalečnom). Výroky VII., VIII. (o povinnosti otca prispievať na výživu maloletých), IX. (o náhrade trov konania medzi účastníkmi), XII. (o náhrade trov konania štátu) zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie v tejto časti na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd okrem iného uviedol, že úlohou súdu prvej inštancie bude rozhodnúť o určení výživného na mal. deti s účinnosťou od podania návrhu matky, t.j. od 07.11.2014 do právoplatnosti rozsudku o zverení mal. detí do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov a ďalej na čas od právoplatnosti rozsudku o zverení mal. detí do striedavej osobnej starostlivosti rodičov. Odvolací súd zároveň určil súdu prvej inštancie, aby znovu rozhodol o trovách celého konania, ako aj o trovách konania štátu, ktoré vznikli v konaní pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom. Súd prvej inštancie po zrušení veci odvolacím súdom doplnil dokazovanie v zmysle intencií odvolacieho súdu a vo veci opätovne rozhodol napadnutým rozsudkom spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že životná úroveň otca je vyššia v porovnaní so životnou úrovňou matky, preto rozhodol o určení výživného na mal. deti sumou 50 eur mesačne na každé z detí počas striedavej osobnej starostlivosti. Výživné určil z dôvodu, aby sa životná úroveň detí v čase, keď bude starostlivosť o ne vykonávať matka neznižovala. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že otec je zamestnancom v spoločnosti svojho otca, jednak je aj podnikateľom. Hoci má v súčasnosti deklarovaný príjem zo zamestnania 383,66 eur mesačne, z vykonaného dokazovania vyplýva, že bol schopný dosiahnuť príjem vo výške 830 eur brutto. Súd teda vychádzal z toho, že v možnostiach otca je dosiahnuť vyšší príjem, pričom prihliadal aj na vzdelanie otca, ktorý deklaroval, že je absolventom vysokej školy. Taktiež prihliadal k tomu, že otec zo svojej podnikateľskej činnosti nedosahuje zisk, nenapĺňa teda účel svojho podnikania, napriek tomu platí minimálnu daň, pričom ide o prostriedky, ktorých vynaloženie nie je nevyhnutné a o dôsledok neprimeraného (podnikateľského) rizika, ktoré na seba prevzal. Matka pracuje momentálne len na čiastočný úväzok s minimálnym príjmom, a aj keď v minulosti dosahovala vyšší zárobok, aj tak je životná úroveň otca vyššia. Súd prvej inštancie ďalej rozhodol o zameškanom výživnom za obdobie od podania návrhu do rozhodnutia vo veci samej, pričom prihliadal k tomu, že uznesením zo dňa 20.11.2014, č.k. 1P/155/2014-57 bol otec zaviazaný prispievať na výživu mal. detí sumou 27,16 eur na každé z nich. Na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že otec môže mesačne na mal. deti prispievať viac, ako bola určená suma 27,16 eur, preto musel otcovi späťne dopočítať zameškané výživné. Keďže otcovi uložil prispievať na výživu sumou 50 eur mesačne na každé z detí, vypočítal zameškané výživné od podania návrhu do rozhodnutia vo veci samej. Otec tak za každý mesiac musí doplatiť sumu 22,84 eur na každé z detí, t.j. za obdobie od 07.11.2014 do 16.06.2017 (za 31 mesiacov a 23 dní) zameškané výživné predstavuje sumu 725,55 eur na každé z detí. Vzhľadom na majetkové pomery otca poskytol mu lehotu na zaplatenie zameškaného výživného v dĺžke 6-tich mesiacov od právoplatnosti rozsudku. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 52 CMP tak, že žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal, keď napriek argumentácii právnej zástupkyne matky o priet'ahoch v konaní a atakoch otca nezistil také okolnosti, na základe ktorých by bolo spravodlivé v zmysle § 55 CMP priznať náhradu trov konania matke mal. detí. Zároveň vo výrokoch VI., VII. rozhodol o trovách konania štátu tak, že zaviazal oboch rodičov zaplatiť štátu náhradu trov konania, ktoré vznikli vyplatením znalečného znaleckému ústavu v sume 830,60 eur. Matka zložila počas konania preddavok vo výške 150 eur, z ktorého bola odmena znalcovi uhradená. Preto uložil matke maloletých povinnosť nahradiť štátu trovy konania vo výške 265,30 eur do 6-tich mesiacov a otcovi vo výške 415,30 eur do 6-tich mesiacov. Považoval za neúčelné a nespravodlivé zaviazat' zaplatením trov znaleckého dokazovania len otca mal. detí vzhľadom na samostatné návrhy oboch rodičov a nutnosť vykonania znaleckého dokazovania aj napriek tomu, že matka maloletých bola od súdnych poplatkov oslobodená.

12. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní matkou a otcom mal. detí vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, v časti týkajúcej sa určenia výživného na mal. deti, určenia zameškaného výživného, náhrady trov konania medzi účastníkmi a uloženia povinnosti otcovi nahradiť trovy konania štátu. Z daného titulu si odvolací súd osvojuje dôvody napadnutého rozhodnutia, na ktoré v celom rozsahu poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam matky a otca uvádza nasledovné:

13. Podľa § 62 ods. 1 - 5 Zákona o rodine, plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

Podľa § 62 ods. 6 Zákona o rodine, ak je maloleté dieťa zverené do striedavej osobnej starostlivosti rodičov, súd pri určení výživného prihliadne na dĺžku striedavej osobnej starostlivosti každého rodiča alebo súd môže rozhodnúť aj tak, že počas trvania striedavej osobnej starostlivosti rodičov výživné neurčuje.

14. Zákon o rodine v ust. § 62 ods. 6 upravuje určenie výživného v prípade zverenia mal. dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti rodičov. Neurčenie výživného podľa odôvodnenia tejto právnej úpravy by malo relevanciu v prípadoch približne rovnakých pomerov na strane oboch rodičov, t.j. približne rovnakých majetkových pomerov matky a otca a rovnakej dĺžky osobnej starostlivosti obidvoch rodičov v rámci osobnej striedavej starostlivosti.

15. V preskúmvanej veci z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie bolo preukázané, že zárobkové schopnosti a možnosti otca a tým aj jeho životná úroveň sú vyššie v porovnaní so zárobkovými možnosťami, schopnosťami a životnou úrovňou matky. Otec je zamestnancom v obchodnej spoločnosti svojho otca X. spol. s r.o. so sídlom v J. a zároveň je aj spoločníkom a konateľom v obchodnej spoločnosti G. V. s.r.o. so sídlom J., Y. S. XXXX/XX. Otec pracuje u svojho zamestnávateľa vo funkcii obchodného manažéra, má vysokoškolské vzdelanie, v súčasnosti má deklarováný príjem zo zamestnania len vo výške 383,66 eur mesačne, avšak z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva (č.l. 6 spisu), že za obdobie od novembra 2013 do augusta 2014 dosahoval mesačne príjem 830 eur brutto. Pokiaľ otec uvádzal, že z podnikateľskej činnosti nedosahuje žiaden zisk, súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že pokiaľ otec zisk zo svojej podnikateľskej činnosti nedosahuje, nenapĺňa účel svojho podnikania a tým, že platí minimálnu daň, ide o prostriedky, ktoré nie je nevyhnutné vynakladať a o dôsledok neprimeraného rizika, ktoré na seba otec prevzal. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia komplexne zhodnotil zárobkové pomery oboch rodičov (u matky vychádzal z toho, že v súčasnosti dosahuje minimálny príjem, nakoľko pracuje na čiastočný úväzok, avšak v roku 2015 dosahovala príjem vo výške 482,38 eur) a poukázal na rozdielnosť životnej úrovne oboch rodičov, ktorá má dôvodne svoje prejavenie v určení vyživovacej povinnosti otca voči maloletým deťom. I keď dĺžka osobnej striedavej starostlivosti rodičov o mal. J. a mal. P. je u oboch rodičov v danom prípade rovnaká, nemožno však konštatovať to, že by celková životná úroveň rodičov mal. detí bola rovnaká. Primárnou povinnosťou rodiča je jeho vyživovacia povinnosť k dieťaťu, takže pri rozhodovaní o výživnom musí súd zistiť dostatočným spôsobom nielen ich osobné a zárobkové pomery, ale aj ich životnú úroveň, na ktorej sa dieťa má právo podieľať. Vzhľadom na vzdelanie otca a jeho doterajšie príjmy, je v jeho možnostiach dosahovať vyšší príjem, preto jeho životnú úroveň je možno jednoznačne označovať za vyššiu ako je životná úroveň matky. Za tohto stavu súdom prvej inštancie určené výživné (spolu v sume 100 eur mesačne) je v schopnostiach a možnostiach otca platiť a taktiež zohľadňuje odôvodnené potreby mal. detí s ohľadom na ich vek a s predpokladom zvyšovania výdavkov do budúcnosti. Takéto rozhodnutie súdu, ktoré je v celom rozsahu súladné s ust. § 62 ods. 6 Zákona o rodine navyše odstráni i spornosť ohľadne úhrady nákladov rodičmi mal. detí, ktoré náklady podľa názoru odvolacieho súdu by matka, bez určenia výživného v stanovenej výške, nebola schopná výlučne sama pokrývať v dostatočnom rozsahu.

Z týchto dôvodov bolo odvolanie otca proti rozsudku súdu prvej inštancie o určení výživného na mal. deti J. a P. počas striedavej osobnej starostlivosti nedôvodné.

16. Rovnako za vecne správne považoval odvolací súd aj rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výrokoch III. a IV. o výške zameškaného výživného za obdobie od 07.11.2014 do 16.06.2017. K námietke matky uvedenej v podanom odvolaní, že od podania návrhu na úpravu práv a povinností k mal. deťom do rozhodnutia súdu o zverení mal. detí do striedavej osobnej starostlivosti zabezpečovala osobnú starostlivosť o mal. deti výlučne sama a výživné určené predbežným opatrením v minimálnej výške 27,16 eur mesačne nestačilo na úhradu odôvodnených potrieb detí, odvolací súd konštatuje, že táto námietka neobstojí. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie bolo preukázané, že v období od 07.11.2014 do 08.03.2017 (právoplatnosť rozsudku o zverení mal. detí do striedavej osobnej starostlivosti) otec zakupoval oblečenie deťom, prispieval mal. deťom na školské potreby, uhrádzal deťom náklady na mimoškolské aktivity (záujmové krúžky, kurz angličtiny, výtvarný krúžok a podobne), od januára 2017 platil deťom výlučne sám všetky náklady spojené so školou a mimoškolskými aktivitami. Matka mal. detí v uvedenom období poberala rodinné prídavky na obe deti, v období od júna 2015 do decembra 2015 dosahovala priemerný mesačný zárobok vo výške 482,38 eur mesačne. S prihliadnutím k tomu, že aj matka bola povinná plniť si svoju vyživovaciu povinnosť k mal. deťom, dospel odvolací súd k záveru, že určené výživné zo strany otca vo výške 50 eur na každé z detí a plnenie vyživovacej povinnosti otca v naturálnej forme postačovalo na krytie odôvodnených potrieb mal. detí v čase, keď tieto boli zverené do osobnej starostlivosti matky nariadeným predbežným opatrením. Súd prvej inštancie preto správne postupoval, keď uložil otcovi prispievať na výživu mal. detí s účinnosťou od 07.11.2014 vo výške 50 eur mesačne na každé z detí a následne zameškané výživné (22,84 eur mesačne) určil ako rozdiel súm 50 eur a 27,16 eur na každé z detí. Zameškané výživné od 07.11.2014 do 16.06.2017, t.j. za 31 mesiacov a 23 dní predstavuje na jedno dieťa sumu 725,55 eur. Vzhľadom na majetkové pomery otca a výšku zameškaného výživného (725,55 eur na každé z detí), bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie o uložení povinnosti otcovi zaplatiť zameškané výživné v lehote 6-tich mesiacov od právoplatnosti rozsudku vecne správne.

17. Rovnako odvolací súd považuje za vecne správne aj rozhodnutie súdu prvej inštancie o náhrade trov konania medzi účastníkmi, o ktorých rozhodol podľa § 52 CMP. V civilnom mimosporovom konaní sa uplatňuje základná zásada zakotvená v ust. § 52 CMP, v zmysle ktorej žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak. Zákon teda pripúšťa výnimky z tejto zásady uvedené v ust. § 53 - 55 CMP. Právna zástupkyňa matky žiadala, aby bola matke priznaná náhrada trov konania z dôvodu, že sa musela brániť pred šikanóznymi procesnými úkonmi otca a účinne popierať skutočnosti v nich uvedené. Aj podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci nebol zistený žiaden dôvod, pre ktorý by bolo namieste a spravodlivé zaviazat' otca na náhradu trov konania matke v zmysle § 55 CMP. Právny názor súdu prvej inštancie, že činnosť otca maloletých detí spočívajúca v adresovaní viacerých podaní na súd, nemôže mať za následok ujmu strany spočívajúcu v priznaní náhrady trov protistrane, považoval odvolací súd za správny. Každý z účastníkov si teda sám znáša trovy, ktoré v konaní platil.

18. Správne bolo aj rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku VII. o uložení povinnosti otcovi nahradit' štátu trovy konania vo výške 415,30 eur do 6-tich mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Vychádzajúc z koncepcie Civilného mimosporového poriadku je zrejmé, že úmyslom zákonodarcu bolo v mimosporových konaniach upraviť tie inštitúty, ktoré vykazujú určité odlišnosti v porovnaní so sporovým konaním a v ktorých je aplikácia Civilného sporového poriadku vylúčená. Znamená to, že CMP obsahuje ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od všeobecnej právnej úpravy CSP, pričom sa jedná aj o úpravu náhrady trov v mimosporových konaniach. V mimosporových konaniach platí vyšetrovacía zásada vyplývajúca z § 35 a § 36 CMP, preto CMP v ust. § 57 počíta s možnosťou vzniku trov konania štátu, ktoré vzniknú v súvislosti s dokazovaním, o ktorých povinnosti nahradit' ich štátu súd rozhoduje z úradnej činnosti na rozdiel od nároku účastníkov na náhradu trov konania, kedy zásadne rozhoduje len na návrh. Nakoľko CMP neobsahuje žiadne ďalšie ustanovenie o rozhodovaní súdu o náhrade trov konania štátu na rozdiel od predchádzajúcej úpravy vyplývajúcej z O.s.p. (§ 148), je potrebné v súlade s čl. 3 ods. 1 Základných princípov CMP i na náhradu trov štátu, ktoré platil v konaní aplikovať osobitné ustanovenia CMP upravujúce trovy konania, ktoré sú čo do obsahu a účelu najbližšie posudzovanej právnej veci. Štát nemá právo na náhradu trov konania, ktoré platil len v prípade, ak zákon výslovne ustanovuje, že trovy dôkazov platí štát (napríklad ust. § 251 ods. 1 CMP), alebo tak rozhodne súd na základe zistenia, že účastník alebo účastníci spĺňajú podmienky na oslobodenie od súdnych poplatkov (§ 49 ods. 2 CMP).

Vzhľadom na charakter mimosporových konaní, kde nie je možné hovoriť o úspechu alebo neúspechu niektorého z účastníkov konania je potrebné trovy dokazovania, ktoré platil štát považovať za spoločné trovy účastníkov konania, ktoré majú platiť podľa pomeru účasti na veci a na konaní (§ 49 ods. 3 CMP), ktorý pomer v konaní starostlivosti súdu o mal. dieťa je medzi rodičmi rovnaký, teda v pomere jednej polovice. Vzhľadom k tomu, že otec nespĺňa predpoklady pre oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, súd prvej inštancie správne postupoval, keď uložil otcovi povinnosť nahradiť štátu trovy konania v pomere 1-ice, ktoré spočívajú vo vyplatennom znalečnom vo výške 830,60 eur z rozpočtových prostriedkov súdu. Odvolacie námietky otca (objednávateľom znaleckého posudku bol súd, znalec podal znalecký posudok v neprimerane dlhej lehote) nemajú na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia žiadny vplyv.

19. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II., III., IV., V., VII. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

20. Vo výroku VI. o uložení povinnosti matke nahradiť trovy konania štátu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil podľa § 388 CSP tak, že štátu náhradu trov konania proti matke nepriznal. Matke maloletých detí bol priznaný nárok na právnu pomoc podľa zák. č. 327/2005 Z.z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi v znení neskorších predpisov, pričom takéto rozhodnutie má účinky oslobodenia od súdnych poplatkov. S prihliadnutím k tomu, že matka bola v konaní oslobodená od súdnych poplatkov, nebolo ju možné zaviazat' na náhradu trov konania štátu.

21. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

22. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).